

[Poul Sørensen.]

nået frem til. Men når socialdemokratiet, således som det ærede medlem hr. Per Hækkerup meddelte det, har bibeholdt sin principielle stilling med hensyn til, at en spærreregul skal der findes, er det så ikke ganske uforståeligt, at man nu over hals og hoved skal rive sagen ud af arbejdet i udvalget og gennemføre en spærreregul med lempeligere betingelser end den, vi har nu, en spærreregul, som overhovedet ikke tilfredsstiller de partier, der er lavet forlig med, og som jeg har forstået socialdemokratiet heller ikke er tilfreds med?

Det virker ejendommeligt for os, og vi kan kun beklage, at man under disse forhold vil gennemføre et sådant forslag. Nu må vi jo se, om denne valglov overhovedet skal bruges til et valg; det kunne jo være, at man efter et valg nåede tilbage til det standpunkt, vi her plæderer for, og så vil det ærede medlem hr. Per Hækkerup måske se lidt anderledes på sagen. Der kan meget vel inden valget komme et nyt forlig mellem socialdemokratiet og det radikale venstre og andre partier i salen. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jo også i høj grad bidraget til drøftelserne i udvalget og præget denne afgørelse; også det finder jeg i og for sig ganske overraskende. Det skulle ikke være nødvendigt at understrege over for det ærede medlem hr. Baunsgaard, at spørgsmålet har ikke noget med demokrati at gøre. Denne forslidte vending, når man taler om spærrereglen, at dens placering skulle afgøre, om man var mer eller mindre demokratisk! Det har intet som helst med demokrati at gøre. Jeg siger det kun for en ordens skyld.

Jeg har så kun en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Per Hækkerup. Jeg forstår, at statsministeren ikke kan være til stede her og derfor ikke kan deltage i denne drøftelse, hvad jeg i og for sig er ked af. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det er ganske klart, at en mundtlig aftale, der er truffet, kan vi ikke henholde os til, og hvis et parti erklærer, at nu skal den høre op, så er det også klart, at den må høre op. Det, vi behandler i øjeblikket, et tydeligt bevis på, at således må det være. Det er altså nu 8 år siden, vi drøftede den sag de tre partier imellem, og der er jo også repræ-

sentanter inden for det ærede medlems eget parti, der har nogenlunde samme opfattelse som jeg med hensyn til en aftale af den karakter, som vi taler om.

Men når det ærede medlem derefter udlægger det andet tilfælde, som jeg omtalte, må jeg sige, at så er han ikke tilstrækkeligt underrettet og kan heller ikke være det, da han ikke overværede den pågældende samtale. Sagen er den, at efter at vi ude omkring på møder havde drøftet den ejendommelige handling, som bestod i, at man afskaffede den aftale, der var truffet her i tinget — jeg tror, det var ud fra synspunkter, som den højtærede økonomiminister gang på gang har talt om, inden han blev minister, ud fra synspunktet om det brede samarbejde — hvorved man fratog os udvalgsformandspladserne, erkendte statsministeren, at når man havde fremsat tanker her i tinget, var det på baggrund af arbejdet og samarbejdet i tinget en fornuftig og rimelig ordning, at de partier, der fremsatte lovforslag, fik udvalgsformandspladsen. Det står også ganske tydeligt for mig, at der blev tilføjet, at det ville gælde for statsministeren med hensyn til de to store oppositionspartier, men at der var et andet parti — som han meddelte mig — det ikke skulle gælde for. Således var aftalen. Derfor er det ganske ejendommeligt, at det pågældende tilfælde nu skal udlægges på den måde, at det skyldtes en tilfældighed. Jeg ved, at der var visse praktiske vanskeligheder. Det husker jeg, ligesom det ærede medlem husker, at vi fik indkaldt til et nyt møde, hvor sagen blev drøftet, og hvor der så blev givet den klare meddelelse, at nu skulle aftalen ophæves, idet statsministeren eller det ærede medlem hr. Per Hækkerup, eller hvem det nu var, skulle bestemme fra sag til sag, hvornår vi kunne få lov at besætte udvalgsformandspladser. Jeg kan kun sige, at jeg beklager det dybt.

Vi har altså nu stået over for, at vi havde en aftale med socialdemokratiet, og de havde selvfølgelig efter vor mening fuldkommen ret til at sige: den gælder ikke mere. Men for den anden sags vedkommende, som dog kun ligger nogle få måneder tilbage i tiden, måtte vi spørge os selv: hvad binder i virkeligheden?

Jeg vil føje til over for det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at oppositionen ikke har